

hoe hij er zich zorgen over maakte, dat hij, in de veronderstelling dat ik eveneens gearresteerd was, bij de verhoren tijdens zijn gevangenschap mijn naam genoemd had en na zijn vrijlating, maanden daarna, mij onmiddellijk kwam waarschuwen.

Een grote voldoening is het voor hem geweest toen hij in 1956 tot lid van de Eerste Kamer werd gekozen, omdat hij daardoor de mogelijkheid kreeg zich op landelijk niveau met de politiek bezig te houden.

Naast de politiek had de stad zijn hart. Hij gaf, wanneer een beroep op hem werd gedaan, zijn daadwerkelijke medewerking aan alles wat de stedelijke samenleving ten goede kon komen. Hij was één van de vooraanstaande leden van de Kamer van Koophandel en nam het initiatief tot de oprichting van de Havenvereniging Rotterdam. Ook naar het culturele leven ging zijn belangstelling uit, waarvan zijn lidmaatschap van het bestuur van de Rotterdamse Volksuniversiteit een voorbeeld is. Eigenlijk kan men zeggen, dat er te Rotterdam maar weinig ondernomen werd, waarbij men de naam van Hein Willemse niet tegenkwam. Hij behoorde in de meest letterlijke zin van het woord tot de vooraanstaande stadgenoten.

In zijn leven heeft ook de journalistiek een belangrijke plaats ingenomen. Hij schreef veel en gemakkelijk en over de meest uiteenlopende onderwerpen en hij deed het op een pittige en aantrekkelijke manier. Ik denk hierbij met name ook aan zijn wekelijkse artikelen in de Rotterdamse editie van Het Vrije Volk. Maar ook nog in ander opzicht had hij contact met de dagbladpers. Hij was commissaris van de n.v. De Arbeiderspers, maar heeft zich vooral ook veel moeite gegeven voor het bedrijf van Het Parool.

Waar ik mij altijd weer over heb verbaasd is, dat Hein Willemse nog de tijd kon vinden om zoveel te lezen. Herhaaldelijk heeft hij mijn aandacht gevestigd op publicaties, die zijns inziens toch best attentie verdienden en daarbij trof het mij telkens weer hoe gevarieerd ook in dit opzicht zijn belangstelling was.

Hein Willemse gunde zich de tijd voor een gesprek met zijn vrienden. Dit persoonlijk contact was een behoefte voor hem. Dat hebben velen ervaren. Maar minder bekend is misschien, dat hij in de gevallen waarin hulp moest worden geboden, altijd klaar stond en zich daarvoor veel moeite heeft gegeven.

En als het hem dan eens wat te veel werd, dan trok hij er op